

Nebezpečná Záměna

JULIE
KLASSENOVÁ

*Nebezpečná
Záměna*

Nebezpečná zámena

JULIE
KLASSENNOVÁ

Copyright © 2025 by Julie Klassen

Originally published in English under the title

Lady maybe

by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Cover image © Abigail Miles / Arcangel

Cover design © Jennifer Parker

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s. r. o., 2025

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-178-7

Venujem

Gine, Patty, Suzy, Cari, Betsey a Lori.

Som za vás veľmi vďačná, drahé priateľky!

Pod troma vecami trasie sa zem
a štyri nemôže zniest:
Pod otrokom, keď sa stane kráľom,
pod bláznom, keď má dosýta chleba,
pod nemilovanou ženou, keď sa vydáva,
a pod otrokyňou, keď vyháňa svoju paniu.

– Kniha Prísloví, kapitola 30, verše 21 – 23
(Nová medzinárodná verzia Biblie)

UŽITOČNÁ SPOLOČNÍČKA

Žena, 24-ročná, súrne hľadá prácu ako spoločníčka.

Vie plynule a zrozumiteľne čítať,
je hudobne nadaná, domácka, usilovná,
a môže predložiť dobré odporúčania.

Odpovede posielajte na adresu A. R. A.,
pošta, High Wycombe.

– Inzerát, *Times of London*, 1847

Ale ak vyznávame svoje hriechy,
on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy
a očistí nás od každej neprávosti.

– Prvý Jánov list, kapitola 1, verš 9 (Biblia kráľa Jakuba)

PRVÁ KAPITOLA

Bath, Anglicko 1819

Lady Marianna Mayfieldová sedela za svojím toaletným stolíkom – oblečená, s nakrútenými vlasmi a napudrovanou tvárou. Predstierala záujem o svoj odraz v zrkadle, ale v skutočnosti pozorovala slúžku, ktorá za ňou balila posledné veci.

Sir John zavčasu ráno prišiel do jej izby a informoval ju, že ešte dnes odíde z Bathu. Odmietol jej prezradiť, kam pôjde, lebo sa bál, že by mohla potajomky poslať správu Anthonyemu Fontainovi. Dokonca jej nedovolil ani vziať so sebou sluhov a slúžky, lebo by, pochopiteľne, chceli vedieť, kam idú, a cieľ ich cesty by mohli neúmyselne prezradiť.

Marianne stiahlo žalúdok. Naozaj veril tomu, že ju ďalšie sťahovanie zastaví? Alebo že zastaví *jeho*?

Vyskočila zo stoličky a prešla k oknu. Odhrnula záves z priesvitnej tkaniny a zamračila sa. V zadnej uličke paholok a kočiš pripravovali na odchod nový koč – vymieňali dlhé sviece v mosadzných lampách a kontrolovali kolesá aj postroje.

Už vedela, prečo objednal koč špeciálne určený na dlhé cesty. Bol to drahý cestovný prostriedok, ale muž ako sir John Mayfield by pri pohľade na cenu nepohol ani brvou. Nie, keď sa s ňou rozhodol ujsť a nechať všetkých ľudí, ktorí by sa ich pokúsili sledovať, ďaleko za sebou.

Anthony ma nájde. Pravdaže ju nájde. Keď sa naposledy presťahovali do domu tu v Bathe, vypátral ich celkom ľahko. Aj tak si však želala, aby sa z Londýna stihol vrátiť, skôr než odídu. Možno konečne sira Johna konfrontuje, povie mu, aby si svoj nefungujúci plán strčil za klobúk, a definitívne ukončí túto frašku, ktorú nazývali manželstvom.

Na otvorené dvere niekto zaklopal. Ešte vždy zamračená Marianna sa obzrela. Očakávala, že uvidí sira Johna prichádzajúceho s ďalšími príkazmi, ale namiesto neho uvidela na prahu ich majordóma Hopkinsa.

„Máte návštevu, vaša milosť.“

Marianne poskočilo srdce.

„Prišla slečna Rogersová,“ dodal. „Môžem jej povedať, že ste doma, alebo ju mám poslať preč?“

Radosť a nádej, ktorú Marianna pocítila, z nej razom vyprchala, ale nie úplne.

„Nebesa, nie, neposielajte ju preč. Odvedte ju do ranného salónika.“

„Ako si želáte, vaša milosť.“ Hopkins sa poklonil a odišiel.

Príchod jej bývalej spoločníčky Mariannu prekvapil, lebo Hana Rogersová od nich pred vyše polrokom náhle odišla, ale nebolo to nepríjemné prekvapenie. So stiesneným pocitom pozrela na svoje prázdne zásuvky a vešiaky v skrini, potom vyšla zo spálne a zamierila na prízemie.

Pri pohľade na známu, štíhlu postavu stojacu pred dvermi ich domu ju zaplavili silné emócie. Najprv pocítila nostalgickú náklonnosť, ktorú však vzápätí vystriedal pocit zrady, lebo žena vtedy

odišla bez slova. Prehltla žľč, ktorá jej vystúpila do hrdla, a spustila: „Hana! Nebesá. Nečakala som, že ťa ešte niekedy uvidím.“

Mladá žena jej pozrela do očí a viditeľne znervóznela. „Pani moja.“

Marianna sa na ňu žiarivo usmiala. „Povedala by som, že mi ťa posielal sám Boh, keby som v také zázraky verila. Tomu hovorím dokonalé načasovanie! Kto by bol tušil, že sa vrátiš práve teraz...“

Hana Rogersová si pevne spojila ruky a sklopila zrak. „Ja... ešte som nedostala svoj príspevok.“

Spoločníčky dostávali skromný plat, ktorý nazývali „príspevkom“, aby nemuseli použiť nevkusný výraz „mzda“. Marianna túto oneskorenú žiadosť nečakala, ale nič nenamietla.

„Pravdaže by si ho mala dostať. Nikdy som nepochopila, prečo si odišla bez neho.“ Zazvonila zvončekom, ktorý stál na odkladacom stolíku, a Hopkins sa znovu objavil.

„Požiadajte pána Warda, aby priniesol zvyšný príspevok slečny Rogersovej, prosím.“

Keď majordómus odišiel, Marianna sa zase obrátila k Hane a spýtala sa: „A ako sa ti darí?“

„Och...“ Slečna Rogersová sa nasilu usmiala. „Celkom dobre, ďakujem.“

Nepresvedčená Marianna si sadla a zvedavo sa zadívala na bledú tvár a výrazné líčne kosti mladej ženy – prepadliny pod nimi boli výraznejšie, než si ich pamätala.

„Vyzeráš zdravá,“ uznala. „Len trochu unavená. A chudá.“

„Ďakujem, pani moja.“

„Prosím, sadni si. Ponúkla by som ti občerstvenie, ale sir John už prepustil takmer celé služobníctvo. Zostali nám už len Hopkins, pán Ward a jedna slúžka.“

Hana zostala stát, no Marianna na ňu nenaliehala. Namiesto toho sa váhavo spýtala: „Mimochodom, už si si našla nové

miesto? Čakala som od teba správu alebo žiadosť o odporúčanie, ale nič neprišlo.“

Hana prikývla. „Áno, mám novú prácu... alebo donedávna som mala.“

„Och?“ V Marianne sa prebudila nádej a spýtala sa: „A si v súčasnosti zasnúbená?“

„Nie.“

Marianna vstala a chytila mladú ženu za ruku. „Ako som už povedala, tomu hovorím dokonalé načasovanie. Súrne potrebujem spoločníčku na cestu.“

„Na cestu?“

„Áno. Sir John trvá na tom, aby sme sa opäť presťahovali. Práve keď som si trochu zvykla na spoločnosť tu v Bathe. Ale on odmieta ustúpiť, a tak odchádzame.“ Nasilu sa zasmiala. „Povedz, že odídeš so mnou ako moja spoločníčka, prosím! Nedovolí mi vziať so sebou ani moju komornú. Dokonca ju už prepustil zo služby.“

Marianna vedela, že jej manžel pravdepodobne odmietne aj slečnu Rogersovú, ale musela to aspoň skúsiť.

Hana pokrútila hlavou. „Nemôžem odísť z Bathu, pani moja. Nie teraz.“

„Musíš! Dám ti... dvojnásobok príspevku, ktorý si dostávala predtým, aby som ťa presvedčila. A ak sir John nebude súhlasiť, zaplatím ti vlastnými peniazmi.“

Hana zaváhala. „Ja... ani neviem, kam idete.“

„Ani ja! Nechce to prezradiť ani vlastnej manželke. No povedz, nie je to smiešne? Myslí si, že by som to niekomu potajomky oznámila, a nemýli sa.“

Hana zase pokrútila hlavou. „Teraz nemôžem odísť. Mám tu rodinu...“

„Tvoj otec predsa žije v Bristole,“ pripomenula jej Marianna. „A raz si ho už opustila – keď sme sa presťahovali sem.“

„Áno, ale... to bolo iné.“

„Och, nebude to až také odlišné,“ bezstarostne vyhlásila Marianna. „Pochybujem, že odídeme ďaleko odtiaľto. Minule sme sa presťahovali z Bristolu len do Bathu – akoby nás nejakých dvanásť míľ mohlo od seba navždy odlúčiť.“

Marianna vedela, že mladšia žena pochopí, že má na mysli jej milenca, s ktorým sa slečna Rogersová už niekoľko ráz stretla.

Hana ešte vždy váhala. „Ja neviem...“

„Ale no tak, Hana. Nebude to navždy. Ak sa ti tam nebude páčiť alebo sa budeš musieť vrátiť k svojej rodine, dovolíme ti odísť. Napokon, raz si už odišla, keď sa ti to hodilo.“ Marianna sa usmiala, aby zmäkčila svoje slová – vyčítavé, ale zároveň prezrádzajúce sebaistotu.

„Sama to naozaj nevládnem,“ pokračovala. „Neviem si predstaviť, že by som so sirom Johnom cestovala na nejaké neznáme miesto bez známej tváre alebo dokonca priateľky, ktorá by ma upokojovala a povzbudzovala. Trvá na tom, aby sme po príchode do nového domu najali celkom nové služobníctvo. Neberieme so sebou dokonca ani Hopkinsa a pána Warda.“

V tej chvíli sa otvorili dvere a tajomník jej manžela vošiel do miestnosti. Marianna si všimla, že Hana pri pohľade na muža zmeravela.

„Ach, pán Ward. Myslím, že sa pamätáte na Hanu Rogersovú?“

Chudý muž s redšími vlasmi a pokožkou podobanou od kiahní uprel na mladú ženu bezvýrazný pohľad. „Áno, pani moja. Odišla bez výpovede, ak si dobre spomínam.“

„Áno, ale na tom nezáleží. Prišla si po svoj príspevok, na ktorý má právo, tak nechcem počuť nijaké námietky, prosím.“

V očiach sa mu mihol nesúhlas alebo možno vzdor. „Áno, pani moja. Hopkins ma už informoval.“ Obrátil sa k slečne Rogersovej. „Z vášho príspevku som odpočítal pokutu,“ povýšenecky spustil, „lebo ste odišli bez riadnej výpovede, ako aj čiastku zodpovedajúcu jedenástim neodpracovaným dňom. Tu je zvyšok.“

Slečna Rogersová váhavo vystrela ruku a sklonila hlavu ako žobráčka. Muž jej pustil do nastavenej dlane niekoľko zlatých mincí a šilingov, pričom sa celý čas pohrdavo uškrňal.

„Ďakujem,“ zamrlala Hana.

Bez slova sa obrátil a vyšiel z miestnosti.

Marianna sa za ním chvíľu dívala a potom sa zachvela. „Nemôžem povedať, že ma mrzí, že ho tu nechávam. Je to vskutku veľmi nepríjemný muž. Vracia sa do Bristolu, aby tam dohliadal na záujmy sira Johna.“

Hana pozrela na mince vo svojej ruke. „Som vám vďačná za ponuku, pani moja, verte mi. Ale... musím si to rozmyslieť.“

Marianna Mayfieldová sa na ňu zvedavo zahľadela. Na slečne Rogersovej sa jednoznačne niečo zmenilo. Lenže čo? „Ale nepremýšľaj príliš dlho,“ varovala ju Marianna. „Odchádzame o štvrtej popoludní, aspoň podľa sira Johna. Ibaže by sa mi ho podarilo od toho idiotského nápadu odhovoriť. Žiarlivý blázon!“

Hana sa na ňu bezradne zadívala. Jej výraz prezrádzal, že je rozpoltená, takmer zúfalá. „Ak neprídem do pol štvrtej, nečakajte na mňa,“ ozvala sa napokon. „Bude to znamenať, že s vami nepôjdem.“

Hodiny plynuli až príliš rýchlo. Slúžka ďalej balila a Mariana sa prechádzala. Anthony sa ešte stále neukázal. A ani Hana.

Marianna pozrela z okna salóna na ulicu. Cestovný koč už pristavili pred vchod a práve doň zapriahali štyri kone. Jeden z dvoch, ktorí stáli vpredu, občas netrpezlivo dupol, akoby už túžil vyraziť.

Slúžka, majordómus a najatý pomocník vložili ich veci do úložného priestoru na streche koča. Ďalšiu batožinu povezu vzadu, priviazanú k vonkajšiemu sedadlu, na ktorom by mohli

sedieť dvaja sluhovia, keby jej sir John dovolil nejakých vziať so sebou.

V tej chvíli jej manžel vošiel do miestnosti. V dlhom, ťažkom kabáte s kapucňou vyzeral veľmi pôsobivo. Marianne odmerane prikázal, aby si pozbierala zvyšné veci a pripravila sa na odchod, lebo Hopkins musí pozatvárať v dome všetky okná a dvere. Po vydaní príkazu sa zvrtol na podpätku a odišiel, pričom jeho zachmúrený výraz prezrádzal, že nestrpí nijaké námietky.

Jedna priateľka jej povedala, že má šťastie, že má takého rozhodného, autoritatívneho manžela. Marianna s ňou nesúhlasila, no zároveň si uvedomovala, že ďalšia hádka by bola zbytočná – dom už predali, takže zostať v ňom nemohla. Pozrela na hodinky. Dvadsať minút po tretej.

Ešte desať minút...

Stále dúfajúc, že jej bývalá spoločníčka stihne včas prísť, si vzala poslednú škatuľu na klobúky aj kabelku a vyšla von. Sir John sa vedľa koča rozprával s dvomi najatými kočišmi – postiliónmi*, ktorí mali prvý úsek cesty absolvovať v sedle dvoch koní na ľavej strane. Nebrali so sebou paholka ani strážcu. Keď sa Marianna priblížila, sir John siahol dnu a z puzdra na zbraň, ktoré bolo upevnené v koči, vybral mušketu s krátkou hlavňou. Presvedčil sa, že je nabitá, a vrátil ju späť do skrýše. Zjavne ich cestou mienil pred prípadnými nepriateľmi ochraňovať sám. Možno by mala byť rada, že sa Anthony napokon neukázal.

Znovu vrhla pohľad na hodinky. Pol štvrtej. *Dočerta*. Veľmi dúfala, že Hana príde.

Vtom sa na konci Camden Place, v mieste, kde na námestie v tvare polmesiaca ústila Lansdown Street, objavila postava mladšej ženy a Marianne poskočilo srdce od radosti. Vzápätí však

* Postilión bol kočiš, ktorý nepoháňal kone z kozlíka, ale priamo zo sedla jedného z koní na ľavej strane dvojzáprahu alebo štvorzáprahu (pozn. prekl.).

trochu ochladla, lebo zbadala vysokého, tmavovlasého mladého muža, ako ju dobieha a chytá za lakeť. Boli príliš ďaleko, aby ich mohla počuť, ale videla, že Hana krúti hlavou a jemne si vyťahuje ruku z tej jeho. Tvárila sa odovzdane, no nie vystrašene. Že by to bol jej nápadník? Ak áno, nie div, že sa jej nechcelo odísť z Bathu.

Hana sa odvrátila od muža a vykročila ku koču.

„John, pozrite,“ povedala Marianna. „Slečna Rogersová sa rozhodla ísť s nami!“

Jej vysoký manžel zmeravel, potom sa obrátil a pozrel na mladú ženu, ale jeho tvár neprežrádzala nijaké pocity.

Hana Rogersová sa ponáhľala k nim, pričom kufor jej narážal do nohy.

Marianna sa žiarivo usmiala. „Och, Hana, som nesmierne šťastná, že ťa vidím! Z tejto cesty som mala strach, ale v tvojej spoločnosti sa budem cítiť oveľa pokojnejšie.“

„Takže ponuka stále platí?“ vyhrkla Hana, lapajúc po dychu.

Marianna si nevšímala manželov nesúhlasný pohľad a usmiala sa na svoju budúcu spoločníčku. „Isteže.“

„A budem sa môcť vrátiť, ak mi nová práca nebude vyhovovať?“

„Nuž, nebudeš väzeň, Hana. Želám si, aby som mohla to isté povedať o sebe.“ Vrhla na sira Johna významný pohľad. Čakala, že odmietne, že bude trvať na tom, aby cestovali sami.

Mariannin manžel však len stisol zuby, ale nič nepovedal.

Jeden z najatých chlapcov priviazal Hanin kufor k ostatným a všetci traja cestujúci nastúpili do koča, kde sa usadili na modrých zamatových vankúšoch. Marianna sa prstom dotkla zlatých strapcov na závese pri okne a zamrmkala: „Vskutku krásna klietka.“

Celú noc išli v rozpačitom tichu a zastavovali sa iba v hostincoch, aby vymenili kone. Utrmácaná a ospalá Marianna sedela

od sira Johna tak ďaleko, ako jej to len stiesnená kabína dovoľovala. Opierala sa o stenu koča a pozerala cez bočné okno, aby sa vyhla manželovmu pohľadu.

Mosadzné lampy so sviecami za oknom im vytrvalo svietili na cestu, zatiaľ čo po brehu Bristolského kanála mierili stále na západ. Noc napokon ustúpila a úsvit začal sfarbovať oblohu dočervena.

Slečna Rogersová, sediaca na sklápacom sedadle neďaleko Mayfieldovcov, bola s každou prejdenou míľou nepokojnejšia. Mračila sa, hrýzla si peru a striedavo si prepletala a rozpletala dlhé prsty položené v lone. Vonku začalo mrholiť a, ak sa Marianna nemýlila, aj jej spoločníčke zvlhli oči.

Keď sa ocitli v ďalšej neznámej dedinke a s rachotom prechádzali okolo malého námestia, trojici sa naskytol znepokojivý pohľad – uprostred neho ležali dve drevené klady, v ktorých sedeli dve ženy so spútanými členkami. Jedna sa mračila a nadávala okoloidúcemu, ktorý sa jej posmieval. Druhá hľadela pred seba tak dôstojne, ako jej to len ponižujúca situácia dovoľovala. Marianna premýšľala, čo tie ženy asi spáchali, keď ich tak prísne potrestali. Prekvapilo ju, ako odlišne nesú následky svojich činov, nech sa dopustili čohokoľvek. Zrazu jej prebehli po chrbte zimomriavky. Bude raz aj ona čeliť následkom za svoje činy? Rýchlo tú nepríjemnú myšlienku odohnala. Nič sa jej nestane. Nebola to jej vina – ani jej nápad. A okrem toho, trestu unikali už vyše dvoch rokov.

O niekoľko minút zastavili pri ďalšom hostinci. Doteraz cestovali so štvorzáprahom a ich postilióni sa striedali. Ale tento hostinec mal k dispozícii len dva kone, a na dôvažok sa k sebe veľkosťou nehodili. Unavení kočiši odišli a vystriedal ich oddýchnutý mladý muž. Vyzeral nanajvýš na devätnásť alebo dvadsať rokov. Z debny v prednej časti koča si urobil sedadlo, usadil sa naň a zdvihol opraty.

„Už to nepotrvá dlho,“ poznamenal sir John a ďalej ostrážito sledoval cestu za nimi. „Čaká nás už len posledný krátky úsek cesty.“

Keď odchádzali z dvora pred hostincom, mrholenie sa zmenilo na lejak. Vietor, ktorý silnel s každou míľou, zavýjal a nebezpečne hojdal kočom.

Zrazu ich hodilo dopredu, lebo mladý kočiš odtiahol kone na okraj cesty a zastal. Obrátil sa na sedadle a pozrel na nich cez predné okno koča. Sir John na ňom zdvihol klapku, aby si vypočul, čo má mladý muž na srdci. Cez vietor a dážď však jeho slovám sotva rozumel.

„Cesty sú veľmi nebezpečné, pane. A búrka silnie. Nemyslím si, že by bolo múdre ísť ďalej.“

„No tak, chlapče, určite to už nie je ďaleko.“

„Približne tri míle, pane.“

„A po ceste už nie je nijaký hostinec?“

„Nie, pane. Ale nejaký farmár by nás možno prichýlil vo svojej maštali.“

„V maštali – s týmito dámami? Nie. Musíme pokračovať v ceste. Mám na to dobrý dôvod.“

„Ale, pane...“

„Postarám sa, aby sa ti to vyplatilo.“ Sir John podal mladému mužovi cez otvor malú peňaženku, napchatú peniazmi. „A druhú polovicu dostaneš, keď nás bezpečne dopravíš do cieľa.“

Mladý muž rozšíril oči. „Áno, pane.“ Zotrel si dažďovú vodu z tváre, obrátil sa dopredu a klapku na okne nechal spadnúť.

„John, chlapec má pravdu,“ namietla Marianna. „Pokračovať v ceste a všetkých nás zabiť je hlúposť.“

Hana sa zrazu vzpriamila. „Dovoľte mi vystúpiť, prosím. Nemala som súhlasiť, že pôjdem s vami. Bola to chyba.“

Marianna na ňu ohromene pozrela. Aj sir John k nej prekvapene otočil hlavu.

„Musím sa vrátiť,“ nástojila Hana, pričom jej hlas znel takmer zúfalo.

Sir John pevne stisol pery a pokrútil hlavou. „Nevrátime sa.“

„Viem, ale to nič – dokážem sa vrátiť aj sama. Len mi dovoľte vystúpiť.“

Vstala a vrhla sa k dverám, ale sir John vystrel silnú ruku a zablokoval jej cestu.

„Tu vás nemôžem s čistým svedomím vysadiť,“ zdôraznil. „Nie na tomto opustenom úseku cesty počas búrky.“

„Hana,“ prosila ju Marianna. „Súhlasila si, že pôjdeš so mnou. Potrebujem ťa.“

„Ale musím...“

Kočíš zapraskal bičom, kone zabrali a koč sa s trhnutím dal do pohybu. Marianne sa uľavilo, že jej spoločníčka stratila príležitosť znovu ich náhle opustiť.

Hane vyhrkli do očí slzy a skotúľali sa jej po chudých lícach.

„Vidíte, čo ste urobili, John?“ Marianna sa zamračila na manžela. „Rozrušili ste ju. Je to moja jediná priateľka na svete a vy ste ju rozrušili.“ A potom trucovito dodala: „Okrem toho dobre viete, že to nebude fungovať. On ma aj tak nájde.“

Sir John vystrčil bradu a hľadel rovno pred seba, aj keď cez predné okno mal výhľad len na kočišov dlhý kabát, vejúci vo vetre. Marianna znovu pozrela na Hanu a všimla si, že odvracia tvár, aby skryla slzy.

V duchu si položila otázku, čo tak rozrušilo mladú ženu, ktorá vždy pôsobila stoicky a utiahnuto. Teraz však musela myslieť na vlastné problémy. Otočila sa k oknu a cez lejak sa zadívala na pás vysokej trávy medzi cestou a strmým svahom, pod ktorým sa nachádzal sivý Bristolský kanál. *Nájde ma*, znovu sa uistila. *Raz ma už našiel.*

Ale sir John tentoraz prijal veľa nových preventívnych opatrení, zjavne bol odhodlanejší než kedykoľvek predtým. Nuž, aj

ona bola odhodlanejšia. Situácia sa však zmenila – teraz musela myslieť na ich dieťa. A ona ho bude milovať viac než kedy jej otec miloval ju. Pri tej myšlienke Marianne stiahlo hrud'. Keby sa jej len podarilo poslať Anthonymu správu... Lenže na to už bolo neskoro.

Kolesá koča sa zrazu pošmykli, akoby sa dostali na ľad a stratili priľnavosť na zablatenej ceste. Vozidlo náhle poskočilo dopredu a kone splašene zaerdžali. Marianna vykrikla.

„Všemohúci Bože, pomôž nám! Ochráň ho!“ úzkostlivo zvolala Hana.

Koč sa prevrátil na bok. Ozvalo sa hlasné prasknutie a zaerdžanie a koč sa náhle vzniesol, akoby nevážil ani gram. O sekundu prepadol cez okraj útesu a rútil sa k vode pod ním. Stena útesu sa k nim rýchlo približovala. Silný náraz rozmetal Mariannine myšlienky a otriasol jej kosťami. Okolo okna preletelo koleso. Vzápätí sa znovu ocitli vo vzduchu a o chvíľu predná časť koča narazila do skaly. Koč sa kotúľal a kotúľal. Marianna už nevedela, kde je hore a kde dolu. Svet sa krútil ako šialený a po oslepujúcom náraze napokon vybuchol.

Vtedy stratila vedomie.